

Проте нині Україна суттєво відстає від світових стандартів в сфері оплати праці. Так, згідно з міжнародними стандартами, для країн Центральної і Східної Європи та СНД введено міжнародний критерій бідності. У відповідності з критеріями Світового банку бідними вважаються особи, у яких вартість добового споживання складає 4,3 долара США (в обрахунок за паритетом купівельної спроможності). Для порівняння, для країн з розвинутою ринковою економікою критерій бідності - вартість добового споживання в розмірі 14,46 доларів США. До категорії бідних в Україні належать за цим критерієм 26,7% населення, 14,7% проживають в злиденності. Майже половина населення країни – 46,8% - вважають себе бідними.

Попри суттєве зростання середньої номінальної заробітної плати, відставання України від європейських країн та країн з розвинутою ринковою економікою за рівнем заробітної плати продовжує зберігатися. Існує суттєвий розрив навіть з країнами Євросоюзу, які віднесені Євростатом до третьої умовної категорії за рівнем мінімальної гарантованої заробітної плати, де вона не досягає 300 євро. «Рівень життя» є комплексною соціально-економічною категорією. Його описують за допомогою багатьох економічних показників, серед яких виділяють прожитковий мінімум, номінальні та реальні доходи і їх диференціацію, тривалість та якість життя. До основних показників, які характеризують рівень життя відносять: рівень заробітної плати та доходу в розрахунок на душу населення, споживання продовольчих та промислових груп товарів, пільги та різноманітні виплати тощо. В той же час «якість життя» характеризує ступінь задоволення потреб, які не піддаються прямому кількісному виміру. Це, насамперед, показники змістовності праці та дозвілля, задоволеність ними, рівень комфорту в праці і побуту, якість харчування та умов прийому їжі, якість одягу, якість житла та функціонування соціальних інститутів, сфери обслуговування, рівень задоволення потреб у спілкуванні, знаннях, творчості тощо [3]. В залежності від рівня соціально-економічного розвитку в кожній країні складаються свої певні життєві стандарти. Вони формуються під впливом рівня життя громадян із середнім рівнем доходів. Проте, набагато актуальнішим є встановлення мінімальних життєвих стандартів та їхньої динаміки.

Отже, Україні поки не вдається пригальмувати небезпечні процеси соціально-економічної диференціації, які призводять як до невинуватої і, значною мірою, прихованої, «тіньової» диференціації доходів населення, так і до суттєвого зниження ефективності дії системи пенсійного забезпечення, в першу чергу, малозабезпечених верств населення.

Література: 1. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо встановлення мінімальної заробітної плати на рівні прожиткового мінімуму для працездатних осіб» від 14.12.2006р. № 466-V // Відомості Верховної Ради України. – 2007. – № 9. – ст. 76. 2. Закон України «Про оплату праці» від 24.03.1995 р. №108/95-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1995. – № 17. – ст. 121. 3. Шклярська І.Ю. Формування оптимальної структури органів управління системою пенсійного страхування сільського населення регіону [Електронний ресурс] / І.Ю. Шклярська // Науково-інформаційний вісник з державного управління. 2007. – №2. – Режим доступу до журналу: <http://www.nbuv.gov.ua>.

Вилгін Є.А.,

*здобувач кафедри державного управління та місцевого самоврядування АМУ,
м. Київ, Україна*

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА ЗДІЙСНЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Інноваційний процес – це процес отримання і накопичення наукових знань, доведення їх до вигляду, придатного для практичного використання, що складається з наступних стадій: – фундаментальні дослідження; – прикладні дослідження; – первинне (піонерське) освоєння інновацій для його серійного випуску.

Інноваційна діяльність – діяльність, що має на основній меті реалізацію в суспільній практиці інновацій, одержаних в результаті фундаментальних і прикладних науково-дослідних робіт і науково-технічної діяльності, шляхом їх практичного освоєння. Діяльність юридичних і фізичних осіб вважається інноваційною за умови використання в цій діяльності об'єкту інтелектуальної власності, забезпеченого охоронними документами (патентами, авторськими свідоцтвами, свідоцтвами про офіційну реєстрацію, ліцензійними договорами, договорами про поступку і переуступку патенту).

Інновації тісно пов'язані з науково-технічним прогресом (НТП), будучи його результатом. Науково-технічний прогрес органічно об'єднує розвиток науки і техніки. Перетворення науки (тієї її частини, яка пов'язана з виробництвом, надає пряму дію на нього) в безпосередню продуктивну силу означає, що кожен черговий крок в розвитку техніки спирається на попередню йому наукову розробку, що технічний прогрес стає матеріалізацією прогресу наукового [2, с. 74].

На сучасному етапі інноваційний тип розвитку суспільства виступає найчастіше у формі швидко здійснюваного науково-технічного прогресу, що вносить кардинальні зміни у виробництво. У основі цього процесу лежить безперервний і цілеспрямований процес пошуку, підготовки і реалізації нововведень, який дозволяє відновити виробництво, задовольнити потреби суспільства, забезпечити поліпшення його життєдіяльності. Інноваційний тип розвитку базується на постійно нарощуваних можливостях науки і техніки і стає домінуючою лінією розвитку сучасної цивілізації.

Враховуючи той факт, що наукова розробка є однією із стадій інноваційної діяльності, логічно є наявність тісного взаємозв'язку між інноваційною діяльністю і науково-технічним прогресом. Але кожна стадія інноваційної діяльності вимагає відповідних вкладень. Існує думка, що інноваційна діяльність, пов'язана з капітальними вкладеннями в інновації, називається інноваційно-інвестиційною діяльністю [3, с. 17]. Таким чином, поняття «інноваційно-інвестиційна діяльність» існує. Виявимо основних суб'єктів такої діяльності, з метою визначення суб'єктів інвестиційно-інноваційної сфери. Звернемося до існуючих у сфері інвестиційної і інноваційної діяльності законів.

Інвестори здійснюють капітальні вкладення на території України з використанням власних і (або) привернутих засобів. За законодавством України інвесторами можуть бути фізичні і юридичні особи, що створювані на основі договору про спільну діяльність, об'єднання юридичних осіб, державні органи, органи місцевого самоврядування, а також іноземні суб'єкти підприємницької діяльності (далі – іноземні інвестори).

Замовники – уповноважений на це інвесторами фізичні і юридичні особи, які здійснюють реалізацію інвестиційних проектів. При цьому вони не втручаються в підприємницьку і (або) іншу діяльність інших суб'єктів інвестиційної діяльності, якщо інше не передбачене договором між ними. Замовниками можуть бути інвестори. Замовник, що не є інвестором, наділяється правами володіння, користування і розпорядження капітальними вкладеннями на період і в межах повноважень, який встановлений договором і (або) державним контрактом відповідно до законодавства України.

У світовій практиці в цьому випадку використовується поняття «реципієнт». Реципієнт – це суб'єкт інвестиційної діяльності у вигляді підприємства, організації, використовуючий інвестиції [1, с. 48]. Підрядчики – це фізичні і юридичні особи, які виконують роботи за договором підряду і (або) державним контрактом, що укладається із замовниками відповідно до Цивільного кодексу України. Підрядчики зобов'язані мати ліцензію на здійснення ними тих видів діяльності, які підлягають ліцензуванню відповідно до державного закону. Користувачі об'єктів капітальних вкладень – фізичні і юридичні особи, зокрема іноземні, а також державні органи, органи місцевого самоврядування, іноземні держави, міжнародні об'єднання і організації, для яких створюються вказані об'єкти. Користувачами об'єктів капітальних вкладень можуть бути інвестори. До перерахованих суб'єктів інвестиційної діяльності слід також віднести постачальників товарно-матеріальних цінностей, фінансові і інвестиційні установи, страхові і посередницькі організації. Суб'єкт інвестиційної діяльності має право суміщати функції двох і більш суб'єктів, якщо інше не встановлене договором і (або) державним контрактом, що укладається між ними.

Суб'єкти інвестиційної діяльності зобов'язані: – здійснювати інвестиційну діяльність відповідно до міжнародних договорів України, державних законів і інших нормативних правових актів України, законів суб'єктів України та інших нормативних правових актів суб'єктів України, а також із затвердженими в установленому порядку стандартами (нормами і правилами); – виконувати вимоги, що пред'являються державними органами і їх посадовцями, не суперечать нормам законодавства України; – використовувати засоби, що направляються на капітальні вкладення, за цільовим призначенням. Відносини між інвестором і власником об'єкту інвестування (його представником) з приводу реалізації інвестиційного проекту визначаються інвестиційним договором. Інвестиційний договір – це цивільно-правовий договір, що визначає має рацію і обов'язку суб'єкта інвестиційної діяльності відносно об'єкту інвестування. Форма і умови зразкового інвестиційного договору затверджуються ухвалою губернатора регіону, узгодженим в необхідних випадках з органами самоврядування. Інвестиційний договір полягає з інвестором і діє протягом всього терміну

реалізації інвестиційного проекту. У разі передачі об'єкту інвестування у власність інвестору, земельна ділянка закріплюється за ним на умовах договору оренди на термін здійснення інвестиційного проекту. Договір оренди земельної ділянки, на якому розташований об'єкт інвестування, є невід'ємною складовою частиною інвестиційного договору. У разі припинення (розірвання) інвестиційного договору договір оренди земельної ділянки автоматично припиняється.

Література: 1. Комарова А.І. Регулювання інвестиційного розвитку України та міжнародний досвід // Економіка України: реалії, перспективи розвитку ринкових відносин. К., 2000. – Том 20- с.45-56. 2. Фесянов В. Інноваційний менеджмент как конструктивная сила современного управления // Персонал. – 2003. - №1. – С. 70 – 75. 3. Шкворець Ю. Створення національної інноваційної системи України як передумови ефективного використання інноваційного потенціалу// Економіст. – 2004. - № 5. – С. 17-18.

Волкова Ю.О.,
магістр кафедри маркетингу та реклами,
Пересадько Г.О.,
к.е.н., доцент, доцент кафедри маркетингу та реклами КНТЕУ,
м. Київ, Україна

СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ ВПЛИВУ РЕКЛАМИ НА СВІДОМІСТЬ ДИТЯЧОЇ ЦІЛЬОВОЇ АУДИТОРІЇ

У сучасному світі останнім часом надзвичайна увага приділяється психології рекламного впливу. Психологічний вплив широко і весь час проявляється у взаємовідносинах. Найголовнішими функціями реклами є інформаційна, маркетингова, просвітницька та соціальна. Психологія рекламного впливу – це складний багатоступеневий процес, який складається з кількох етапів, серед яких звернення уваги; підтримка інтересу; поява емоцій; переконання; прийняття рішення; дія (здійснення покупки). Діти є ідеальною цільовою аудиторією: вони сприймають рекламу без критичного осмислення та роздратування, вони мають певну суму кишенькових грошей і можуть вільно витратити їх, вони впливають на прийняття рішень їх батьками, а крім того, формують власні звички та культуру споживання певних товарів, яка збережеться в більш дорослому віці. Ринку дитячих товарів залишається одним з найскладніших сегментів з точки зору правильного виокремлення цільової аудиторії, оскільки товар не завжди купує кінцевий споживач. При зверненні саме до дитячої аудиторії вкрай необхідно правильно визначити ядро цільової аудиторії, на яке буде спрямоване рекламне повідомлення. При зверненні саме до дитячої аудиторії вкрай необхідно правильно визначити ядро цільової аудиторії, на яке буде спрямоване рекламне повідомлення. Серед основних причин обрання дітьми тих чи інших брендів можна виокремити такі: товар продається із безкоштовною іграшкою, у товару цікавий та яскраве рекламне звернення, товар, виробник товару бере участь у вирішенні важливих соціальних проблем (перераховує частину виторгу відповідним благодійним організаціям). (рис.1)

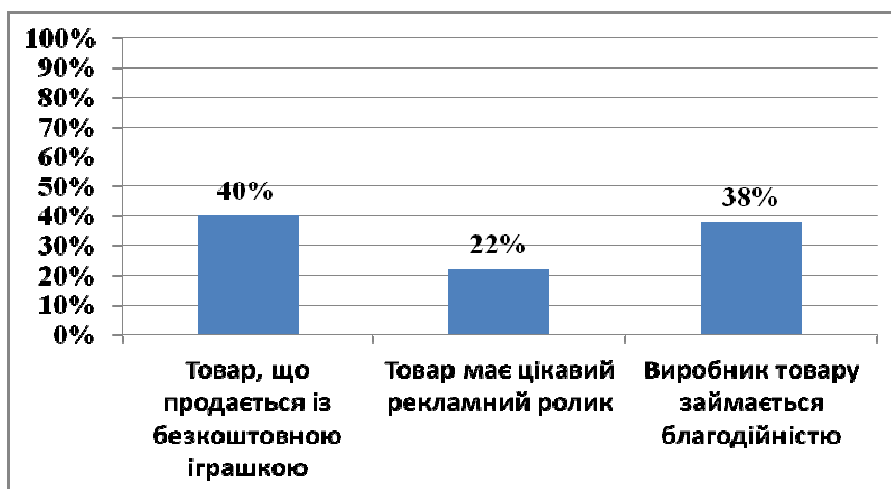


Рис. 1. Фактори, що впливають на обрання дітьми певних брендів. [10, с.11]